

Sygn. akt II CSK 406/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko S. Spółce

Akcyjnej w S. Przedstawicielstwu Detalicznemu w Ł.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie odpowiedzialności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie występuje wskazane we wniosku istotne zagadnienie prawne. Zagadnieniem takim w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa, takim zaś zagadnieniem niewątpliwie nie jest wskazana w skardze kasacyjnej kwestia wykładni art. 362 k.c. Przepis ten był wielokrotnie wykładany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2007 r., V CSK 487/06, nie publ., z dnia 21 maja 2003 r., IV CKN 166/01, nie publ., z dnia 9 marca 2005 r., II CK 481/04, nie publ., z dnia 16 września 2003 r., IV CKN 481/01, nie publ., z dnia 3 lipca 2008 r., IV CSK 127/08, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 243/08, nie publ., z dnia

5 listopada 2008 r., I CSK 139/08, nie publ., z dnia 19 listopada 2009 r., IV CSK 241/09, nie publ., z dnia 18 marca 2010 r., V CSK 277/09, nie publ., z dnia 7 maja 2010 r., III CSK 229/09, nie publ., z dnia 2 grudnia 2010 r., I CSK 20/10, nie publ., z dnia 16 listopada 2011 r., V CSK 527/10, nie publ., z dnia 21 czerwca 2012 r., II CSK 438/11, nie publ., z dnia 12 lipca 2012 r., I CSK 660/11, nie publ., z dnia 12 września 2013 r., IV CSK 87/13, nie publ., z dnia 19 marca 2014 r., I CSK 295/13, nie publ., z dnia 11 września 2014 r., III CSK 248/13, nie publ., z dnia 6 listopada 2014 r., II CSK 42/14, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).